Svenska Canada Tidningen

Utgifven hvarje onsdag af

CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD.
325 Logan Avenue, Winnipeg, Man.
Telefon Garry 3174.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år (i förskott)	$1.00
Helt år, efterskottsvis	1.50
Halft år	0.75
Helt år till Förenta Staterna	1.50
Helt år till Sverige	2.00
Halft år till Sverige	1.00

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerradt bref som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa sednare, som ej behöfva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombeder att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

P. M. DAHL, Manager. NILS P. SON BROWN, Redaktör.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger, ... $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors $1.50
Förlofningsannonser, önskas, etc., 50c per gång å utrymme icke öfverstigande 1 tum, enkel spalt. Betalning för annonser bör alltid insändas i förskott.

Onsdagen den 25 Augusti, 1915.

Som man torde erinra sig, hade liberala partiet kvinnorösträtt på sin plattform. Det lofvade att antaga en lag om kvinnorösträtt, om en petition inlämnas, undertecknad af vuxna kvinnor till ett antal motsvarande femton procent af antalet af de röster, som afgifvos vid senaste allmänna val i provinsen. Man har redan börjat arbeta för att få namnunderskrifter i tillräckligt antal och blanketter hafva därför tryckts. Den som önskar erhålla närmare upplysningar härom torde hänvända sig till redaktör Ingvar Olsen, 325 Logan ave., Winnipeg.

Sveriges alkoholrykte.

Bland de argument som anföras mot skärpt nykterhetslagstiftning stöter man icke sällan på den patriotiska månheten om Sveriges anseende, skrifver den frisinnade tidningen "Dagens Nyheter" i Stockholm. Det är en skön föreställning den resande utlänningen får om svenskens supighet, då han kommer under fund med allt det krångel som kan möta att få ett glas vin eller öl här i landet, heter det. Och så frågas det med indignation om det verkligen är nödvändigt att vi på det sättet ge oss själfva dåligt rykte.

Det är obestridligt att nykterhetsförarna under sina första trefvande försök att vinna segrar öfver "kung Alkohol" understundom inriktat sig på reformer som midt i välmeningen mest verkat som trakasserier och uppfattats som sådana både af den inhemska befolkningen och af besökande, som inte känna till några motsvarande inskränkningar i eget land, fastän alkoholförbrukningen där veterligen är betydligt större. Det är ju nämligen faktiskt att Sverige inte på detta område intager någon plats i skamvrån, när man låter statstikens siffror fälla utslaget. Den sidan af saken har någon gång uttryckts så att spritkonsumptionen i Sverige snarare är för liten än för stor. Med hvilket paradoxalt tillspetsade yttrande endast afsetts att fästa uppmärksamheten på det obestridliga förhållandet att medelförbrukningen pr individ är snarast lägre än genomsnittssiffran i länder på samma kulturnivå.

Obestridligen har det också förekommit under den lifliga nykterhetsagitationen att man belastat alkoholens skuldkonto med poster som äro rätt omtvistade. Dryckenskapen har ofta fått skylta som uteslutande orsak till sjukdomar, själsrubbningar, brottslighet och fattigdom äfven i fall då andra faktorer haft lika stor eller större betydelse. I de statistiska undersökningar rörande den svenska fattigvården som utarbetats af byråchefen d:r Theofil Andersson och som äro bilagda fattigvårdslagstiftningskomiténs nyligen afgifna betänkande framträder alkoholens skadegörelse i berörda hänseende som mycket mindre än hvad som antagits i nykterhetskomiténs utredning. Dr. Andersson framhåller emellertid själf att hans siffror med säkerhet äro alldeles för låga. Sanningen ligger rimligtvis någonstädes mellan de olika uppgifterna. Man rör sig uppenbarligen på ett område där orsakssammanhanget är ytterst invecklat och där det torde vara alldeles omöjligt att komma verkligheten ordentligt på spåren utan ett ingående studium af de individuella fallen, som det icke är statistikens sak att ge.

Öfver hufvud synes det finnas anledning, att varna för öfvertaxering af hvad statistiska utredningar kunna prestera på ifrågavarande område. Det förefaller exempelvis ytterst oklart hvad som kan vinnas genom den igångsatta undersökningen — i sammanhang med nykterhetskomiténs arbete med totalförbudsuppslaget — rörande alkoholens betydelse för äktenskapsskilsmässorna. Den torde inte vara mer gifvande än det Lindmanska kravet på utredning af frågan om kvinnorösträttens betydelse för äktenskapsfrekvens och nativitet. Dylikt arbete är opraktiskt, obehöfligt och förhalande och för icke frågorna ett tuppfjät framåt. I själfva verket vet — för att återgå till nykterhetsfrågan — hvar och en som icke går blind genom lifvet att det i Sverige förekommer ett spritmissbruk som både är i hög grad socialt skadegörande och mer anstötligt än det som förekommer i flertalet andra länder. Detta är ett faktum som icke kan bestridas och det är motiv nog för energiska åtgärder, äfven om de inte tillgripits annorstädes.

Det är inte de stränga bestämmelserna i fråga om åtkomsten af sprithaltiga drycker som mest nedsätta nationens anseende i den omdömesgille främlingens ögon. Långt mer blamerande för vårt land är det att spritvanorna här föranleda ett spritmissbruk som äfven för den ytlige betraktaren afslöjar urartning i form af en råhet som misskrediterar hela det cicilisatoriska tillståndet. Ett kvantum brännvin representerar i Sverige en fara och ett uppslag till skadegörelse som man inte känner till längre söderut. Ett aldrig så stort antal absolutister kan inte väga upp det ogynnsamma intrycket af den stora kontingenten af spritförbrukare som bära kring sin skam på gator, vägar och torg och som göra sitt hem till ett bullrande helvete, hvars marter värst gå ut öfver alla de osalliga som äro dömda till straffarbete i detta fängelse. Förekomsten af raglande och svärjande fylkajor och ymnigheten af hushåll där det råder nöd på grund af spritmissbruk — det nedsätter den svenska nationens anseende. De många ordningsföreskrifterna för utskänkningen bevisa för den intelligente åskådaren att samhället reagerar och sträfvar till bättre förhållanden. Den reflexionen kvarstår äfven om en och annan ukas förefaller opraktisk.

Det påstås ibland att spritmissbrukarna i Sverige äro så fåtaliga att man mycket väl kan ta hand om dem på alkoholisthem och interneringsanstalter, utan att besvära hufvudmassan af oförvitliga medborgare som ingen bättring behöfva. Tyvärr är det icke så. De traditionella spritvanorna äro sådana att lidanden och olyckor förekomma långt utöfver den krets som allmänna meningen stämplar som drinkare, urståndsatta att ta hand om sig själfva. För inregistrering i denna kategori fordras ett långt gånget förfall, en fullständig afkoppling af förbindelsen till det ordnade och reguljära arbetet. Men det finns otaliga fall där denna punkt icke uppnåtts, men där spritbegäret ändock rubbar grundvalen för privatekonomien, ruinerar familjelifvet och förgiftar miljön för det uppväxande släktet. Faran för en katastrof är ständigt öfverhängande och hela situationen så labil att en ökad frestelse, en alltför lätt sprittillgång är alldeles tillräcklig för att framkalla en olycka med mer eller mindre långvariga efterverkningar.

Hänvisningen till ett eller annat turistklagomål är ingenting att komma med som argument mot krafvet på en individualiserad spritkontroll som direkt påkallas af det specifikt svenska alkoholtillståndet. Invändningen har ingen tyngd gentemot den fosterländska ambitionen att befria den svenska nationen från skammen att inte kunna aflägsna ens de yttre spåren af spritbarbarism. Man har rentaf svårt att förstå personer med socialt sinne och nationell äregirighet som göra affär af de små olägenheter, så små att det borde vara genant att ens tala om dem offentligt, som drabba dem personligen och som befinnas nödvändiga för att komma åt ett ondt hvars tillvaro ingen kan bestrida som vill vara ärlig. Det ligger något förödmjukande däri att det tydligen går ganska bra att införa restriktioner i fråga om utskänkning och spritförsäljning, bara man lämnar de s. k. högre klassernas vanor och ovanor orubbade och inte rätt tydligt talar om den öfvervakning som faktiskt förekommer. En bättre samhällssolidaritet borde man dock kunna begära af de mest intelligenta och mest gynnade medborgarna. Dessa om några borde förstå en sträfvan som, utan att ifrågasätta någon pressning till nasirlöften och meningslöst pelarhelgonskap bland dem som icke känna sig därtill kallade, vill uppfostra, i nödfall med ett visst tvång, det svenska folket att kunna umgås med de alkoholhaltiga njutningsmedlen på ett sätt som står i samklang med kultur, hyfsning och förnuftig ekonomi.

Man vågar tro att i grunden befolkningens stora flertal är intresseradt i detta framsteg och icke skulle kunna förlika sig med ett återvändande till ett passeradt, mer barbariskt tillstånd. Det har sagts att det velat ett mod som rätteligen bör rubriceras som öfvermod till för att påtvinga landets hufvudstad den s. k. motboken. Oändligt mycket större mod lär det erfordras för att ta bort den, så länge det inte inträdt ett radikalt förbättradt nykterhetstillstånd som gör denna grundläggande kontrollåtgärd öfverflödig.

Krigets ekonomi.

Som sammanfattning af en studieresa som berört Tyskland, Holland, England, Frankrike och Schweiz har prof. Eli Heckscher vid hemkomsten förklarat: Jag är öfvertygad om att kriget kan bringas till ett slut endast af politiska och militära skäl, ej af ekonomiska.

Enligt denne nationalekonomiske experts omdöme är den ekonomiska utmattningen i de krigförande länderna mindre än man skulle tro och i hvarje fall icke af den eminenta betydelse för utgången som man fått intryck af genom exempelvis prof. Cassels utredningar. Det har i allmänhet visat sig att den nationalekonomiska vetenskapen ännu icke behärskar sina problem så fullständigt att dess utlåtande rörande krigsekonomien kunna tillmätas någon afgörande betydelse. Folkens resurser visa sig genomgående ofantligt mycket större än som förutsatts och man torde kunna våga det påståendet att entusiasmen och den moraliska offerviljan skänka krafter som liksom mångdubbla de materiella resurserna. Till öfverskattarna af de ekonomiska faktorernas betydelse bör man emellertid icke, på sätt ofta sker, hänföra Norrman-Angel. Hans sats är icke att besväret med krigsfinansieringen omöjliggör ett världskrig, utan endast att ett sådant under alla förhållanden blir en ekonomiskt dålig affär för samtliga deltagare, oberoende af utfallet. Och riktigheten af denna reflexion torde de sakkunniga i alla länder redan nu vara ense om att underskrifva.

Prof. Heckscher har hemfört det intrycket att Frankrike är det land som är ekonomiskt mest brutet af kampen. Mot den iakttagelsen förde ingenting vara att invända. Det måste förhålla sig så. Förklaringen till att ingen fransman ännu har en tanke på att vika, såsom den citerade rapportören berättar, den beror nog ytterst på att ingenstädes tron på den egna sakens rättvisa är så stor och bergsäker som hos detta hårdt prövade folk, där det råder en så brinnande förbittring som ingenstädes öfver ett öfverfall hvartill man vet sig ingen anledning ha gifvit. Det dåliga skick hvari Frankrikes både militära och ekonomiska krigsberedskap befann sig vid den kritiska perioden i fjol lämnar en stark bevisning att man på det hållet icke önskade katastrofen eller blåste under elden. Ett exempel på hvilken energi som följer med den oreserverade känslan af att ha rätten på sin sida — den öfvertygelsen är icke så samstämmig ens i Tyskland, hvarifrån många besökare vittna att det finns godt om folk i olika ställningar som öppet vidgå att ledningen handlat inkorrekt både på den ena punkten och på den andra — kan man hämta från ammunitionsfrågans behandling. I England har man efter ministerskifte och en oerhördt kraftig agitation kommit så långt att Lloyd George med stor emfas kunnat berätta för världen att det numera finnes 50,000 engelska kvinnor som arbeta i ammunitionsfabrikerna för att öka antalet stridande vid fronten. Samtidigt har det i Frankrike, utan att det gjorts stor affär däraf, mobiliserats ungefär tio gånger så många franska kvinnor för motsvarande uppgift.

Ett enda sådant faktum säger mer än många ord om den anda som råder i Frankrike och som aftvungit äfven tyska iakttagare många erkännsamma ord. Den franska nationen förnimmer ända ned i hjärterötterna att den nu kämpar för lifvet, hvarken mer eller mindre. När tyskarna tala om sitt nödläge, som anföres såsom ursäkt äfven för sådant som många omdömesgilla bland dem själfva öppet vidgå vara en uppenbar folkrättskränkning, ha uppenbarligen orden en annan, mer konstruerad innebörd. Tysklands krigsanstiftare bruka tala om landets rättmätiga anspråk på "en plats i solen". I själfva verket har Tyskland innehaft den platsen sedan flera årtionden. Efter tre segerrika krig, ett industriellt och ekonomiskt uppsving, hvartill världen knappt sett maken, en ledande ställning på handelsområdet i de flästa länder, däri inberäknade både Ryssland och flera af Englands mest gifvande kolonier, och en kulturell uppblomstring som väckt beundran jorden rundt — hvad finnes det efter sådana sällsynta framgångar för reson i talet om att det tyska folket kämpar i skuggan och utan lön för sitt arbete? Och hur kan det i ett kargt och fattigt land som Sverige uppstå en her riktning som formligen grämer sig öfver den södra stormaktsgrannens inringning och gastkramning? Kunde en bråkdel af dess solsken falla på Sveriges lott, skulle dess invånare känna sig nästan bländade af sin lycka. Och ändå äro svenskarna ju alla utan undantag ense om att våga lif och blod för att få bevara oförkränkt en torftighet som trots allt synes oss ligga "på solsidan".

Själfva formuleringen af de skäl som drifvit Tyskland ut i kriget afslöjar en tankegång som inspireras af oberättigade klagomål. Tyskland var ingen stat i nöd, illa ansatt af öfvermodiga grannar i medvind. Dess egna politiska utveckling af det påstådda nödläget andas idel aktivitet och aggressivitet. Prof. Heckschers uppgift att Tysklands ekonomiska krigsförberedelser ej voro så utomordentligt fulländade som man i allmänhet är benägen att tro öfverraskar och förvirrar. Motsatsen har så länge förkunnats utan motsägelse att det ingått i det allmänna medvetandet. Däremot gör han ingen gensaga mot satsen att den tyska krigsberedskapen var hors concours. Och det kan ju inte förnekas att detta obestridda förhållande är en smula svårt att förbinda med påståendet att Tyskland blifvit öfverfallet som en man i sömnen. Den som hade sina grejor så exempellöst väl i ordning får finna sig i att bli misstänkt för tanken att ögonblicket inte var ogynnsamt, om det nu ändå drog ihop till en sammanstötning.

Det finns väl ingen som inte öppet beundrar hur Tyskland förstått att militäriskt ta ut ålla de fördelar som försprånget erbjöd. Man skulle vilja tänka sig att inom kort allt är vunnet som kan vinnas på grundvalen af en ypperlig krigsförberedelse. En sådan kulmen borde kunna bli en utgångspunkt för ett uppslag till förhandling rörande fred. Äfven ur tysk synpunkt lär det kunna erkännas att åtskilligt talar för att fortsättningen icke med säkerhet blir lika lysande. Tyskarna veta bäst att både Ryssland och England sitta inne med resurser som äro betydliga och särskildt i det senare landet inte kommit att tas helt i bruk, därför att de flegmatiska engelsmännen knappast ännu gjort klart för sig hur allvarlig ställningen är. Ett tyskt resonligt uppslag till uppgörelse kan i nuvarande läge framställas utan att ge intryck af att det nu är slut med kraften och tillgångarna. Men det föreligger nu möjlighet att genom själfva mättfullheten i anspråken hos ententens folk väcka en benägenhet att få ett slut på eländet som mer hämndlystna ledare icke förmå motstå. Det finns historiska exempel på att det är svårare att politiskt begagna sig af segrarna än att militäriskt vinna dem.

En svensk-finsk kulturföreteelse.

(För Svenska Canada-Tidningen.)

Såsom en remarkabel händelse från det svensk-finska kulturlifvet i Amerika omnämner jag den nyligen i denna stad samlade svensk-finska nykterhets-konferensen — det svensk-finska nykterhetsförbundets i Amerika trettonde årsmöte, som gick af stapeln den 22, 23 och 24 sistlidne juli månad.

Det är ingalunda min afsikt, att gifva något uttömmande referat af förhandlingarna, men för att bibringa svenska läsare en ungefärlig idé af nykterhetsarbetets utveckling inom det svensk-finska lägret, tillåter jag mig några utdrag från årsmötets protokoll.

Enligt sekreterarens rapport uppgår antalet medlemmar i förbundet — fördelade å lokalföreningar landet rundt till 2,435 äldre och 263 barn. Särdeles märkligt är, att nykterhetsträfvandet — om man får bedöma denna fråga med en statistisk bas som grundval — synes vunnit ett intensivare erkännande af det manliga könet. Mot 1345 manliga medlemmar kan uppvisas endast 1090 kvinnliga, och medan "nykterhetsgossarna" äro 134, utgöra deras jämnåriga embryon till kvinnor 129. Är detta förhållande en tillfällighet eller måste vi verkligen konstatera, att de svensk-finska fruntimren i Amerika äro i mindre grad än männen intresserade af nykterhetsarbetet, såsom en social kulturbärare? Denna fråga åtager jag mig ej att nu besvara. Dock vill jag påpeka det lifliga intresse, som våra kvinnor i Finland ådagalagt för nykterhetsträfvandena där. Sådana namn som Hildo Hällman, blåbandsföreningarnas finska moder, och många andra, hvilka nu kunna förbigås, äro ett det kraftigaste bevis för, att den finska kvinnan väl har fattat sin ställning i samhället och familjen i relation till rusdrycksfrågan. Med i hågkommande äfven af det storartade arbete, som Finlands kvinnor gjort för nykterhetssaken, sedan de beviljats politisk rösträtt, kan jag icke komma till annan slutsats än, att vi, svensk-finnar i våra fruntimmer i detta land hafva ett material för nykterhetsarbete, fullt ut jämförligt med det bästa, som något kulturland kan prestera.

Från mötets beslut omnämner jag, att förbundets möten härefter icke skola hållas årligen, utan hvartannat år; att under sådana förhållanden behofvet af en resetalare ansågs oundgängligt; och att posten äfven framdeles skulle uppehållas; att för ändring af viktigare frågor en majoritet af två tredjedelar skulle fordras, icke en röstplularitet af ¾, såsom tidigare varit fallet, att medlemsafgiften från 20c per år höjdes till 30c.; att hvarje valkrets ägde rätt, att sända en representant för hvarje 250-tal medlemmar; samt slutligen, att delegaternas resor härefter skulle utbetalas från förbundets allmänna fond — icke af lokalföreningarna. Beträffande föreningens financiella ställning förtjänar observeras, att behållningen vid årsmötet utgjorde circa 4,000 dollars.

Från mötesförhandlingarna öfvergår jag till kvällsamkvämen — föreningsmed ett i alio förstklassigt program. Torsdagen den 22 på kvällen, då vi voro samlade i en sal af det väldiga "Civic Auditorium", kostnadsfritt upplåtet af stadens myndigheter, var det särdeles högtidligt och stämningsfullt. Synnerligen glädjande var det för mig att observera, huru som våra unga svensk-finnar här bevarat finnarnas traditionella kärlek till god musik. Vi sakna icke förmågor bland svensk-finnarna i Amerika. Jag nämner med erkännande violinsolot af mr Thomas Ewald — "Serenade" aftonkonstnären Schubert. När mr Ewald återgaf "Vals Triste" af min fröjdade landsman Sibelius, kände vida utöfver Finlands gränser, tycktes de finska furornas dystra susning likasom fläkta oss till mötes i vemodiga harmonier från minnenas värld — de tusen sjöars land.

Af talen omnämner jag det af mr John Udell, svensk-finska nykterhetsförbundets resetalare. Mr Udell utgör exemplet för och typen af en "selfmade" man. Genom erkännansvärd energi och uthållighet har han förvärfvat sig en icke ringa grad af bildning, som på ett brilliant sätt framlyser i hans offentliga andraganden, hvilka karaktäriseras af grundlig sakkunskap på det område, åt hvilket han helgat sitt lif. Detta ideala mått af vetande i förening med en boren begåfning, ett lätt och otvunget sätt att uppträda, herravälde öfver språket — också dess formella, konstnärliga framförande — gör herr Udell till en synnerligen lämplig målsman och härold för den svensk-finska nykterhetssaken.

Herr G. A. Hiden, pastor för svensk-finska lutherska församlingen i San Francisco, nyligen återkommen från ett års tripp till hemlandet, gaf en stämningsfull bild af finska förhållanden, just nu, och den hälsning, som han framförde från landsmän i det gamla landet, kom synbarligen från hjärtat — och nådde hjärtan.

Ett berömmande omnämnande förtjänar prof. Emil Lundkvist från Canada, för sina recitationer — mästerligt framförda. Herr Lundkvist och hans konst, som framstående deklamatör, är nogsamt känd för hans landsmän både i Canada och vida kretsar af detta land. För den svensk-finska publiken var han något okänd, men de stormande applåderna vittnade till fullo, att herr Lundkvist vunnit nya beundrare — skördat nya lagrar.

Jag kan ej förbigå utan omnämnande den bankett, som "Star of the West" hade anordnat för de många delegaterna. Festligheten försiggick å "Bay State Hotel" i denna stad och gjorde på mig ett särdeles angenämt intryck.

Aldrig hade jag kunnat tro, då jag första gången satte min fot på San Franciscos jord, att jag skulle få vara med om en bankett, där jag kunde se ett par hundratal af mina svensk-finska landsmän. Så var dock nu fallet och denna händelse ristade med outplånlig eldskrift hos mig medvetandet, att svensk-finnarna vuxit till en faktor att räkna med i det amerikanska samhället.

Då jag i minnet genomgår dessa sköna dagar med landsmän, så kvarstår det som ett hufvudintryck hos mig, att denna stora samling af svensk-finnar, hopkomna från vidt skilda trakter af Amerika, förenade genom en gemensam, stor idé, utgjorde vittnesbärd därom, att svensk-finnarna här vaknat till insikt om, att de hade en kulturuppgift som nation att fullgöra äfven i Förenta Staterna. Men är då detta sannt? Hafva svensk-finnarna ett verkligt, separat kulturmål här — distinkt från svenskarnas och "finnfinnarnas" kulturarbete? Denna fråga besvarar jag ovillkorligen jakande.

Den svenska stammen i Finland är ej ensamt hvarken svensk eller finsk, utan ett märkeligt "mixtum Compositum" af dem bägge. Väl är det ofta svårt, att draga skarpa gränser. En hel del finnar — särskildt de med bildning — tala bägge de inhämska språken, och hos sådana äro — tror jag — de finska nota karaktäristika mera framträdande. Den svenska befolkningen ute på landsbygden, som i de flästa fall förstår mycket litet af finska språket, har mera bevarat de svenska naturegenheterna. Men under alla förhållanden kan den intima forskaren förspörja en ny folkkaraktär hos svensk-finnarna — ett konglomerat af den germaniskt-skandinaviska och den rent finska folknaturen. Om jag såsom framträdande germaniskt-skandinaviska själsegenskaper nämner t. ex. företagsamhet, driftighet och beräkning (iakttag tyskarna i världskriget), ville jag som rent finska karaktärsdrag framhålla ihärdighet och seghet (märk den finska politiken) ofta öfvergående till envishet, tålamod, trohet och lojalitet till omfattade ideal. Svensk-finnen, i allmänhet, är en blandning af dessa germaniskt-skandinaviska och finska naturegenheter.

Att svensk-finnen skiljer sig från svensken, detta hafva äfven amerikanska iakttagare funnit. Ett märkligt anförande i denna riktning gjorde dr. Brinstad, superintendent för "Northern California Baptist-Convention" i ett tal, hållet vid Svensk-finska Baptist-missionsföreningens årsmöte, några veckor tillbaka. Han sade sig genom praktisk erfarenhet hafva funnit, att den svensk-finska folknaturen så väsentligt skiljer sig från den svenska, att en predikant af svensk börd knappast kan nå det svensk-finska folket och vinna dess förståelse.

För egen del anser jag det sagda utgöra en fullständig motivering för ett separat, självständigt kulturarbete af svensk-finnarna — både på nykterhetsfältet och andra kulturområden, ett arbete, hand i hand med våra finska, svenska och amerikanska syskon. Vi böra arbeta för ett bevarande af våra ärfda svensk-finska karaktärsegenskaper, värda dem, vårt språk, vår svensk-finska litteratur, våra svensk-finska sånger, toner och låtar från furornas, sjöarnas och fågelkvittrets vänna hemland — skydda dem, som vår dyrbaraste klenod; först då blifva de svensktalande döttrarna och sönerna från Suomis land aktade och nyttiga medborgare i det fjärran landet i Vester.

E. J. Carstein.

San Francisco, Cal., 10 aug., 1915.

DR. JANET E. FERGUSON
CHIROPRACTOR
Tel. Main 1543, 39 Steele Block.
360 Portage Ave., Winnipeg, Man.

Skandinavisk tandläkare
DR. T. G. Moxnes
L.D.S., D.D.S., D.M.T.

Guldmedalj och diplom i Brussel 1910 för guldbroarbete och annat tandläkarearbete.
Mottagningstid:
9—12, 1—6, 7—8.30.
Smärtfri behandling.
Broarbete och modärn tandinsättning.
Röntgenstråler för tanddiagnos.
Spec.: Behandling af Rigg's sjukdom (en sjukdom, hvaraf tänderna lossna i tandköttet och käkbenet).
620 1-2 MAIN STREET.
Ingång Logan Ave. Tel. G. 3080.

Skandinavisk Tandläkare
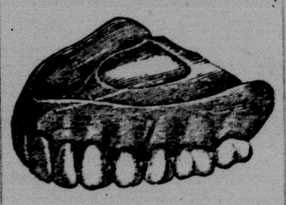
Aluminium- och guldplattor för proportionsvis låga priser.
Tänder smärtfritt utdragna.
Fri undersökning.
Dr. PHILIP A. ECKMAN,
105 Carlton Building,
Ett block ofvanför Eatons.
Telefon Main 2622.
KONTORSTID: 9 f.m. till 8 e. m.

LÄKARE.

415—417 Pritchard Ave., Winnipeg.
Tel. St. John 474.
DR. B. GERZABEK
LÄKARE
som erhållit diplom i Österrike-Ungern, Tyskland, London, England, Canada etc. F. d. assisterande läkare vid de kungliga och kejserliga klinikerna i Wien, Krakau, Prag, Berlin, Paris och London, England.
SPECIALIST
för mag- och lunglidande, sjukdom i inälfvorna, könS- och fruntimmerssjukdomar, sår, förlossningar och operationer. Behandling i och utom hemmet, såväl som i mitt privatsjukhus. Besökande läkare å St. Boniface och General hospital.
Mottagningstid: 8—12 f.m., 2—6 e.m., 7—10 på kvällen.

Dr. C. E. Johnson,
Skandinavisk läkare.
KONTOR: DOMINION BANK,
678 Main Street (Alldeles bredvid Gordon-Mitchells apotek).
Kontorstelefon: Garry 4284.
Privattelefon: St. John 234.

DR. McFARLEN,
312 Nairn Ave., Tel. St. John 856.
Ofvanför Elmwood Drug Store.
KONTORSTID: 3—4 och 7—8 e. m.

Björnson & Brandson
LÄKARE.
Cor. William and Sherbrooke.
Mottagningstid: 2—3, 7—8 e.m.
Bostadstelefoner: Garry 321 — Garry 763.

J. A. McTAVISH, M. D.
LÄKARE OCH KIRURG.
Hörnet af Kelvin st. och Gordon ave., Elmwood, Winnipeg.
Kontorstimmar:
8—10 f. m., 12—2 och 6—7 e. m.
Tel. St. John 1047 eller St. John 187, dag eller natt.

DR HANS HERSCHMANN
Suite 442—444 Somerset Blk.
Tel. Main 4693.
Öfver fyra år i allmänna sjukhuset i Wien. Specialist på hufvud- och könssjukdomar. Använder prof. Ehrlichs preparat 606.
Mottagningstid: 1.30—3.30 och 6.30—8 e.m.
Bostad: 363 College ave. Tel. St. J. 465.

DR. J. STEFANSSON
Isländsk specialist på ögats, öratats, näsans och strupens sjukdomar.
401 BOYD BUILDING,
Hörnet af Portage ave. och Edmonton.
Tel. M. 4742 eller Garry 2315.

DR. S. W. AXTELL
Telefon Main 3296.
Chiropractic, Spondylotherapy,
Thermotherapy, Massotherapy,
Massotherapy, Mechanotherapy,
Electrotherapy, Röntgenotherapy,
Galvanism, Faradism, Sinusoidal
Currents, High-Frequency Currents.
ALLA METODER UTAN MEDICINER.
258½ Portage Ave. Winnipeg, Man.

Dr. R. L. HURST
Medlem af Royal College of Surgeons, England. Licentiat af Royal College of Physicians, London. Specialist: Brost-, närv- och kvinnosjukdomar.
Kontor: 305 Kennedy Bldg, Portage Ave., midt emot Eatons. Telefon Main 814.
Kontorstid: 3—5 och 7—9.
Bostadstelefon Garry 1175.

Dr. S. C. Peterson
Skandinavisk läkare och kirurg.
Specialist i kvinno- och könssjukdomar. Kontor: Suite 1, Sec. D, Fort Garry Court. TIMMAR: 10—12, 1—4. Kontorstelefon Main 5320, Bostadstelefon Garry 1225.

SKANDINAVISK ADVOKAT.
Telefon: Kontor, Main 50 & 51.
Residens, Sher. 4440.
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc.
314 Sterling Bank Bldg., Winnipeg.

SKANDINAVISKA ADVOKATER
811 McArthur Bldg.
Telefoner: Main 4503 och 4504.
ROTHWELL, JOHNSON & BERGMAN.
P. O. Box 1656.
WINNIPEG, MANITOBA.

GEO. ST. JOHN VAN HALLEN
Advokat och Patent Solicitor
Farmers Building, Winnipeg, Man.
utförer alla slags juridiska uppdrag och skaffar patent på uppfinningar.
Telefon Main 5142. Privattelef. 2357.

C. H. DIXON, advokat, juridiskt ombud, notarie. Lagråd gifvas för 50c. Lån, inkasseringar. 503 Avenue bldg., 265 Portage ave. Telef. Main 5372. Residenstelefon Sher. 4111. Arbete i polisdomstol en specialitet.

Ambulans tillhandahålles.
THE
J. THOMSON
CO.
Begrafningsentreprenörer.
501 Main St. Tel. M. 1
Winnipeg, Man.
Midt emot City Hall.

A. S. BARDAL
BEGRAFNINGSBYRÅ.
Begrafningar utföras skyndsamt och till moderat pris.
HYRKUSKVERK.
Första klassens droskor.
Kontorstelefon: Garry 300 och 376.
Bostadstelefon: Garry 2151.
BARDAL BLOCK,
843 Sherbrooke Str., Winnipeg.

Gynna våra annonsöre.